

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. Самоков, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – САМОКОВ, ПЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Янко В. Чавеев

при участието на секретаря Дарина Ив. Николова като разгледа докладваното от Янко В. Чавеев Административно наказателно дело № 20231870200261 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С. Г. Ц. от гр. С. обжалва Наказателно постановление № ..от 17.2.2023 г., издадено от инж. Н. А. Н. - Заместник-директор на Регионална дирекция по горите (РДГ) – С., изпълняващ функциите на Директор на РДГ – С., с искане за отмяна на наказателното постановление поради незаконосъобразност.

Пред съда жалбоподателят се представлява от пълномощника си адв. В. Н. - Г., която заявява, че поддържа жалбата и в хода на съдебните прения излага съображения в подкрепа на нейната основателност.

По смисъла на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН въззиваема страна (или ответник по жалбата) е административно-наказващият орган, издал обжалваното наказателно постановление – Директорът на РДГ – С., като в случая при издаване на наказателното постановление, а и до приключване на съдебните прения в настоящото производство, тази длъжност се изпълнява от Заместник-директора на РДГ – С. инж. Н. Н., оправомощен за това със Заповед № 694/15.8.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по горите. В съпроводителното писмо по чл. 60, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) въззиваемата страна, заявява становище за неоснователност на жалбата и отправя искане обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено. В писмена защита, постъпила в съда преди даване ход на съдебното следствие, въззиваемата страна поддържа становището си по жалбата.

Съдът, след като подложи на преценка събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по Глава Трета, раздел V от ЗАНН.

Жалбата е подадена от легитимирано лице в законоустановения срок против подлежащо на обжалване пред РС – Самоков наказателно постановление (НП), поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административнонаказателното производство е образувано по реда на чл. 36, ал. 1 от ЗАНН със съставяне на 12.10.2022 г. на акт за установяване на административно нарушение (АУАН) от св. В. А., на длъжност „горски стражар“ в ТП Държавно горско стопанство (ДГС) – С. за това, че на 11.10.2022 г. в землището на с. Д. о., Община С. жалбоподателят сече 10 броя дървета от бял бор, немаркирани с КГМ в основата и видим знак на височина 1,30 м., възлизащи на 1 пр. куб. м. ССР (т. е. средна строителна дървесина) и 2 пр. куб. м. дърва.

В обжалваното НП административно-наказващият орган изцяло е възприел описаните в АУАН факти; приел е, че с деянието си жалбоподателят виновно е нарушил забраната, установена в чл. 104, ал. 1, т. 5 от Закона за горите (ЗГ); квалифицирал е това деяние като административно нарушение по чл. 266, ал. 1, предл. първо от ЗГ и с оглед разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗАНН за него е наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер 150,00 лв. както и е постановил жалбоподателят да заплати обезщетение в размер 115,00 лв. в полза на „Югозападно държавно предприятие“ по посочена банкова сметка на основание приложение към чл. 5 от Наредба за определяне размера на обезщетенията за щети върху гори и земи от горския фонд (обн. ДВ, бр. 39/12 май 2004 г.) във връзка с чл. 55 от ЗАНН.

От събраните доказателства не се установява жалбоподателят да е извършил вмененото му деяние, за което с обжалваното НП е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Еднозначно се установява от показанията на свидетелите В. А. – актосъставител, на длъжност „горски стражар“ в ТП ДГС – С. и В. А. – свидетел по АУАН, на длъжност „старши лесничей“ в ТП ДГС – С., че при извършван от тях на 11.10.2022 г. съвместен обход в горските територии в землището на с. Д. о., Община С., те чули шум от рязане на дърва, тръгнали към мястото, откъдето идвал шумът и като наближили това място, видели, че непознато за тях лице бяга с гръб към тях в гората, държейки моторна резачка. На това място те заварили друго лице, чиято самоличност те не установили и което им заявило, че не е рязало дървета, но че ще им предостави данни за лицето, което избягало с резачката. След това завареното на място лице представило на свидетелите копие на личната карта на жалбоподателя и им заявило, че

жалбоподателят ще откаже да подпише акт за нарушение. Затова св. А. съставил АУАН срещу жалбоподателя в негово отсъствие, а присъстващият при съставяне на акта свидетел В. А. удостоверил, че жалбоподателят отказва да подпише акта.

Тази фактическа обстановка, установена в настоящото производство от събраните по надлежния процесуален ред допустими доказателствени средства, не съдържа никакви доказателства по смисъла на чл. 104 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН за участие на жалбоподателя в извършване на вмененото му деяние, за което е санкциониран с обжалваното НП. Свидетелите А. и А. не са видели кой бяга от мястото на нарушението, поради което и в съдебно заседание не могат да посочат, че това е бил жалбоподателят. Така показанията на двамата свидетели напълно опровергават съдържанието на съставения от В. А. в присъствието на В. А. констативен протокол серия ЮЗДП № ..от 11.10.2022 г., в който е посочено, че е съставен в присъствието и на жалбоподателя и в който са отразени констатации, че последният е извършител на деянието, за което е образувано административнонаказателното производство. Фактическият извод на актосъставителя – св. В. А., че именно жалбоподателят е извършил това деяние, е основан на едно напълно необосновано предоверяване от страна на актосъставителя на изявленията на друго лице, чиято самоличност дори не е установена в хода на административнонаказателното производство. Нещо повече, устната декларация на това лице, че жалбоподателят ще откаже да подпише акта, пък е дала повод на св. А. да състави акта в отсъствие на жалбоподателя, без да направи усилия да го намери, респ. да го покани да се яви за съставяне на акта, като в акта е отразено, че жалбоподателят е отказал да подпише акта, което обстоятелство в действителност не се е осъществило. Ето защо АУАН е съставен при драстични нарушения на чл. 40, ал. 2 и чл. 43, ал. 1 и 2 от ЗАНН, които го лишават от доказателствена стойност като писмено доказателство за авторството на нарушението.

В обобщение, щом като от доказателствата по делото не се установява жалбоподателят да е извършил вмененото му административно нарушение, за което е административно наказан с обжалваното НП, същото е издадено при допуснато неправилно приложение на материалния закон и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 от ЗАНН то следва да бъде изцяло отменено, включително и в частта му с която е определено жалбоподателят да заплати обезщетение съгласно приложение към чл. 5 от Наредбата за определяне размера на обезщетенията за щети върху гори и земи от горския фонд (обн. ДВ, бр. 39/2004 г.), тъй като отговорността за обезщетение е обусловена от виновно извършено деяние, с което са нанесени щети върху гори и земи от горския фонд при сеч и извоз на обла дървесина, дърва за горене и вършина, каквото не се установява жалбоподателят да е извършил.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН и чл. 143, ал. 1 от АПК в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски, като в случай, че НП бъде отменено,

държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отмененото НП. При този изход на делото и с оглед отправеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски за платено адвокатско възнаграждение, на основание горепосочените разпоредби РДГ – София следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сторените от него разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер 400,00 лв. съгласно представения договор за правна защита и съдействие. При действието на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то е уговорено и платено в минимален размер, а не е прекомерно.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № ..от 17.2.2023 г., издадено от инж. Н.А. Н. – Заместник-директор на Регионална дирекция по горите (РДГ) – С., изпълняващ функциите на Директор на РДГ – С..

ОСЪЖДА Регионална дирекция по горите – С., с адрес гр. С., ул. „А.“ № .., да заплати на С. Г. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул. „З.“ № .., сумата 400,00 лв. за разноски за платено адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Административен съд – София-област в 14-дневен срок от съобщенията до страните за обявяването му.

Съдия при Районен съд – Самоков: _____